

Милош Кордић

О НЕЧЕМУ ШТО ЈЕ СИТНО А ЛИЈЕПО

О поезији да се напише нешто, задатак ми је уз овај избор. Па ћу почети о времену кад сам можда могао да осјетим и бар малчице да сазнам да је то она. Рећи ћу да се тог времена заиста не сјећам. Не, не сјећам га се поуздано. Али знам да је најприје била пјесма. Народна, усмена, па пјевана и напоскон писана пјесма. А онда је у моју скромну сеоску дјечју памет стигло нешто о томе да су пјесме поезија. Стога и ова кратка прича о њој није баш поуздана. Јер од свега што се о њој прича (то сам касније схватио), од свега како се она тумачи, како се одгонетава оно вјечно *што је што ијесник хитио да каже*, како се распоређује у правце, покрете и у безбројне *изме*, поуздана је једино она: поезија!

Поезија као рађање и живот, као радост и љубав, као туга и смрт. Поезија као гргољ извора, цртеж на камену пећине, игра вјетра у трави, кукурикање првог пијетла и пјев птице у зору, рз драгог коња, пуцкетање наложене ватре у зиданој пећи, лијепа ријеч човјека каква се до тог јутра никад и нигдје није могла чути, шум шуме и облака у даљини. Поезија као милошта човјека човјеку. Поезија и као страдање човјека од човјека. Поезија као тканица од најсуптилнијих нити историје, традиције, мудрости, вјере и језика народа у ком је рађана. Поезија коју ствара будност пјесника коме је можда нечије њему никад знано провиђење шапнуло да пише. И он пише а да никад није сазнао за тајну нит која га плете и коју и он плете жељом да му она личи на што љепше и људскије плетиво.

По једноме себи то је било, то, кад сам можда осјетио да је то она, поезија наике, и прије 333 године. Јер сам прије двадесетак година почео да осјећам како се сјећам да су ми поједини догађаји заиста били прије толико година. И то последије једне од буна или једнога од великих ратова који су у мојој родној Банији, моме данас изгубљеном за-

вичају, одувијек били и непрестани и велики. И које је требало бар неко да преживи. Да опстане и остане. Мада, неко јесте. Али мало. А без народа родни крај постаје сјећање на родни крај у давнини, у даљини. Постаје мистично памћење у бескрајном небеском кругу писања.

По другоме себи сва је прилика да је то било, то, кад сам можда осјетио да је то она, поезија наиме, у вријеме кад сам се пробудио послије тридесетодневне коме у сисачкој болници и угледао решеткасту жичану ограду на кревету у коме сам им лежао да умрем. Можда је то било то, а тада. Од када се сјећам: и остало у сликама сна као поезија.

Данас мислим да се мени поезија рађала у небу Баније. Не на небу. *На небу* је било за богове, за Бога. У небо су ме односиле бабине, ујнине и ујакове приче (код њих сам, у петрињској Јошавици, мајчином родном селу, до осме године био *йосуђено дијетше*), а касније и очеве и мајчине приче, причане бајке, декламоване јуначке пјесме... Затим су ме небеским ведринама принијела прва слова из *Буквара*, прве приче у њему о Борки, Лели и Тихомиру, па да се *Пачја школа* и не помиње, па једна ратна *чиџанчица*, па коњи који лете у небеским илустрацијама сликара Јоба у *Коњићу Грбоњићу* Петра П. Јершова...

Село нам је у рату седам пута од усташа паљено и горјело. И упочеп изгорјело. Али је отац, који је као писмен сељак био и ратни учитељ, крајем рата нешто књига и танких књижица сакупио и сачувао. Па сам то читао и, колико се сјећам, много тога и прочитао: и дебеле стручне књиге о виноградарству, сточарству, узгоју дудовог свилца, па књигу за дјецу *Пчелица Маја*, издање једног од издавача Независне Државе Хрватске, 1942. године (откуд она у партизанском селу, никад нисам сазнао)... У мојим каснијим читанкама су уз приче и пјесме писаца били и њихови нацртани портрети... Боже, како би то било нешто кад би једног дана и цртеж моје мршаве, рахитичне мишје главе с клемпавим ушима био у таквој књизи! Тада о било каквом писању није било ни говора: живио сам живот свог сна у пјесничким сликама најприје прозних Ђопићевих, Ловракових... књига, а касније, све јаче и чешће, у пјесмама.

А онда сам се, оставивши иза себе чика Јову, Витеза и многе друге, као и *Осџајше овдје*, *Петировачку цесту*, *Мајку православно*, *Крваву бајку*... нашао и дуго, дуго живио у слици поезије или у поезији слике, ево, ове:

*Чуј како јауче ветар кроз йустје йољане наше,
И густје слојеве магле у влажни ваља до...
Са криком узлеће ѓавран и кружи над мојом ѓлавом;
Мујно је небо сво...*

Е, то! Војислав Илић. То су стихови у чијим ми се сликама вјероватно нешто отворило, па ме уплело, задржало... Одатле је, из тог заметка у јајету пјесме *У џозну јесен* закључало пиле које ће ми наставити да, ево, више од педесет година кључка и пијука. И не само због вјетра, пустих пољана, влажног дола, густих слојева магле, гаврана, а ту је, даље, и мој вољени коњ како фркће, него због туге, јаука, а првенствено због неба.

А моје је небо, поред и овог, оваквог, из Илићеве пјесме, било ведро, звјездано. Јер ноћ се одавно спустила, ћути, уморни коњи пасу росну дјетелину трећакињу, лежим сам самцијат поред шуме Церика, тишина сам, с малчице страха у себи, јер покатакд шушне суво лишће, пуцкетне сува гранчица под шапама јазавца или лисице... Лежим на леђима, гледам у небо. У небо Баније. Нигдје таквог неба... Мада сам касније лијепа неба налазио и код Ђопића, Црњанског... Па Аристотелово *О небу*... И много сам пута овдје, ових избјегличких година, посматрао љепоту неба изнад Рудника, Фрушке горе, Власинског језера... замишљајући да сам у небу Баније.

Писањем стихова почео сам у учитељској школи. У четвртном и петом разреду те школе почео сам и да објављујем у листовима и часописима...

И тако је то кренуло. И текло језиком Баније. И она ми остала у језику: као народ језика и језик народа. И они су ми овдје, са мнош. Па не патим: довољно сам их понио у себи.

Јер Банија: ни мање регије (покрајине у Хрватској, смјештене између ријека Купе, Саве и Уне, и Суве међе, границе са Босном и Херцеговином, код Цазинске Крајине), ни више посленика писане ријечи. Пјесника највише, близу тридесет: од Спиридона Јовића, преко Николе Беговића, Јованке Хрваћанин, браће Мицић, Душана Јерковића, Ђорђа Ђурића, Јосипа Севера, Јелене Буинац до Николе Вујчића, Небојше Деветака, Милоша Бајића... А у прози: од Милана Прибићевића, Милана Ножинића, Душка Роксандића, Драгана Божића до Мирка Демића...

А онда сам рано кренуо у свијет (са жељом да послушнем, да учим, а можда ми неко и узорније од других у срце слике стиха легне, као Волт Витмен, и то баш тада, у мојим почецима)... кренуо, велим, у свијет путевцима ка просторствима савремене, другачије поезије тог свијета: руски футуристи, америчка и јужноамеричка поезија (помени Витмен и веома рано нашао сам се код Хорхеа Л. Борхеса), па француска поезија (Ив Бонфоа, Сен-Дон Перс, рецимо)... Али сам увијек био и у *својој кући*: код надреалиста, код Бранка Миљковића, Владимира Ковачића (у хрватској књижевности потпуно скрајнутог пјесника – у раној фази свог пискарања био сам се баш везао за његову *црну* поезију), Ивана В. Лалића, Стевана Раичковића, Александра Ристовића, Данијела Драгојевића, Јована Христића и других.

У бављењу поезијом, поред онога што сам радио за плату и стаж, трудио сам се да ми нове збирке не понављају оне претходне, колико год је то било могуће, али да их веже нит макар и скромне ауторске препознатљивости. И настојао сам да гледам у вријеме у ком никад више нећу бити овај садашњи ја. Прошавши много штошта у животу и сусрећући се с којекаквим измима у поезији, наишао сам Ово (или је Оно на ме наишло), кажу, дескриптивно, које у овим позним годинама све полагамије пишем. У годинама кад на папиру размрсујем оно што је требало да учиним давно раније. Али...

Како многа поезија свијета извире из неисцрпног бунара дјетињства, тако и сам вјечно трагам за детаљима дјетињства који су ми сада најживљи: одувјек ми је било стало да пјесму пишем из детаља. И то баш из детаља дјетињства у, велим, изгубљеном завичају. Јер они су ми се, ти детаљи, преселили овамо, у ове године. Само што је све то сада другачије, обојано злаћанијим бојама селективног сјећања које се покаткад отисне и у измишљање онога што и како није било. У ствари настојим да ми је детаљ у ријечи о нечему што је ситно а лијепо. Као човјек што је ситан а лијеп. Лијеп као његова доброта, љубав. И да је чист у свом страдању. Као што би требало да је такво и његово све.

Јер то што сам писао и написао настојао сам да увежем у што више тога што је бар мрва од онога што би требало да је све. И да то личи на нешто. Као и овај избор што би требало да личи... Ако личи? Ђаво ће га знати да ли...

А баш сам мислио да напишем нешто о нечему што је ситно а лијепо.

НЕДЈЕЉОМ, ПОСЛИЈЕ РАТА

Осване љубичасто јутро, а нама расту крила. Цвјетна је недјеља промијенила свој лик и давне су пјесме сасвим пригушене, затворене, не миришу на оскоруше, на сјећање, на небески празник.

Отац авлијом црвено вино пролијева, мајка своју косу сијече, а сестра сунце и у сну побјеђује. Само сам ја жут и нераспоређен.

Кукурузе смо с тавана као с крвавог неба скидали. Мајчине су дојке биле млохаве и празне и сви смо се учили
СЛАВИ И ПОБЈЕДИ.
Језик, ријечи његове меснате и плодне требало је добро од свега чувати.

Требало је сваку кост, сваки гроб, знацима мириснијег свјетла означити. Дјеца и недјеље да се боље хране и нечему љепшем да се уче.

ЈЕЗИК

банија у боји. имам право да се бојим, да се у клупко вежем, у стврднутој цигерици да дрхтим. језик народни околом је разасут. требаће доста

дара да се та дрска радост поново сакупи. у грозд. у мозак. док у башти бијесна лисица бобе боровнице брсти. и прежа. на скок. под ногом јој поскок,

уклијештен. млад кљечан, увучен
у чвор кетена, у багдадску свилу. на
слову се свио, на угрк угарам,

описујем море, олују у коријену, црну
у њедрима, јер се бојим за боју
у банији. за своју слику очињу.

ЈУТАРЊА СЛИКА СА ПСОМ

Пас, кост и кожа, истрчавши пред вратнице,
покушао је да залаје. Неколико прозоблих
птица, објешених по гранама дуда,
окренуло се на другу страну, очекујући
мирис сунца иза брда на којем је оран
пијетао већ одавно кукурикао; чувши га,
пас је махнуо репом, зијевнуо, одахнуо.

Господар, налик звону и штапу, насуо је
порцију синошњег варива у псећу здјелу,
покупио паучину са врата дрвене штале
и отишао да се брије. Тако је све почело
испочетка; свако је на својој грани
узимао оно што му је недостајало: зуб,
око, залогај и душу прољећа коју ће
у свеску завичаја заувјек испустити.

ПУТ У ГЛИНУ

Одабрао сам кошуљу, мајчиним млијеком
натопљену и са цртежом паука на лијевој
цепу. У сан путујем, хиљаду миља
одавде, од своје главе, која, простријељена,
неће да мисли оно што бих морао и могао
да учиним: да пронађем жрвањ који
ме је прије рођења тако здраво хранио;
измождена, лист по лист, из књиге тек
рођених, топлим јесењим вјетром полако
откидао. Киша је за то вријеме земљу
дисала, мајка је у хљеб јутарњи своју

душу слијевала, а ја сам се у нешто лијепо
и загонетно облачио. Јер, Глина је
далеко, и одавде и оданде, с мјеста
из кога се не види то што настаје у
цртежу паука, до сржи прокисло. А кад
стигнем једном, хоћу ли и своју кошуљу
на мртуру цркве глинске икад препознати?

КОЊ

Грло изговара *коњ* и језик то заокружује као отворену
појаву на зубу времена. Дисонантно, трептај будућег
каса, чуло се одједном а изнад затегнуте коже у сјају
орме и са звецкањем цекина о врату на чијем се врху,
за ране јесење магле, ројеви муха коњских тихо хватају.
Изгорјелом шталом, гле! круже ластавице: у свакој је зрно
изговореног, ситно биће које ће на зле путе да понесу
са собом. И то ће бити успомена на дан и ноћ, на зраку
сунца као на жељу у грлу из чијег ће оштрог језика и коњ
у небо да полети. На отвореној страни ријечи, дабоме да је
то *коњ*, могло би да се чује како је то пријатељ те да се
ради о некоме ко јаше и некоме ко ће узјахан тек бити,
кад се и сјенке са зуба времена у своја легла повуку.
Док двориштем расте густа дивља папрат: у *ваширу* и *нишиша*.

/не носите са собом.../

не носите са собом оно што је кварљиво,
што се брзо суши, што се под ударима
вјетра распада и радом кише у смрт
претвара. не пакујте цвијет липе, коже
штављене а да их сунце није добро
прозукло, врбове свирале, јастребова
гнијезда, дјечије гробове, сијено из
корлата, сирење из византијских рујица;
брашно мишевима не узимајте, виљушке,
ножеве, жгањчене лонце, поклопце,
сврдла, бургије, куке, браве, ништа
не носите. оставите изворе који су вас
гријали, јасен изнад врта, пијетла

са стакленим оком, громове из ведрог
неба, вјетар морњак, заглавке за
воловска кола, сукнене приглавке,
ушов, шаренице, таре, позимаче,
ватраље, напукла огледала, бране
и уставе, млинско камење, жрвањ,
хљеб ражени не носите. јер све ћете
то поново морати и на неком другом
мјесту да оставите. рекао је арсеније
и кренуо. гором, водом. од уста до уста.

ДАН, САВ ЗЕМЉА

Испод доњег зида старе камене куће бијаше
башча. И много свјетла у њој. И ријечи
за свакакво наше цвијеће. А с друге стране
зида падале су о црне греде обрнуто објешене
ствари, од поцинчаног лима црна се топила тевсија.
И мај је у једином нашем прозору био зелен.
И Ђурђевдан. А напољу је јутарња, дивља расла
трава. Пас је режао на подмукли гром који ће се
у ђаво нека зна које доба дана огласити.

Као код нас, испод зида... како се то код нас чуло,
нигдје то није тако да је јечало, нигдје то није тако
да је ударало, да је тако убијало, нигдје та олуја
тако да је носила као што је она код нас...
и пусте нас што је однијела.

Јер одмах испод доњег зида сад је густа шума.
Путници, којих ту ионако више нема, а никад их
неће ни бити, ништа ту, све и да хоће, не могу
да виде. Наш дан нам је и без њих сав земља,
наша бивша земља. У којој нас тишина испод зида,
гдје бијаше башча, у камен руши. Без свјетла
и ријечи за то свакакво наше цвијеће. И за
о црне греде обрнуто објешене ствари,
које нису ништа друго него ми.

МАЧЈА НОЋ

Облаци изнад куће леме се у започето писмо
на столу. Мачка на дрвету испред куће виси
објешена о круг бакарне жице из истог писма.
Тањир на столу пун је нечијих оглоданих кошчица.
Чаша поред писма чека свога уљеза да уђе у вино.
Анђеол изнад врата скида паучину и броји кашике.
И слијепог миша чујем како умилно подрхтава:
шта ће њему вечера без наших краставих уста?

Испод дрвета њишти завезан коњ, а оно бијело
са цвјетова лебди у простору што се мрачи у крзну
овчице. На крају писма неко ће нацртати ногу
па ће пасти. Без друге ноге и вече је округла
змија на узглављу: то папир ршће оно што оловка
сијече. На њиви иза куће много се болести накупило,
па се свако држи за слово које га није написало.

Кад почне киша: можда ће и прољеће бити на
овом папиру: и горе и доље: цијелу мачју ноћ.

КУКАВИЦА

Док сте у шуми, имате осјећај како се вријеме
топи, претвара се у тишину у којој би га ускоро
могло и сасвим нестати, само да вас није ту,
само да се нисте ухватили за дрво, за храпаву
кукуту, па да то није садашњост – лијеп дан,
птице у поју смјењују једна другу, нема рата,
посвуд су прошлогодишњи рогови срнеће
дивљачи и безброј је ријечи које вас ћуте.

Ви сте сада све од живота што је ту, на једном
мјесту. Данас је недјеља са свјетлом што пробија
па да вам буде за очи док ћутите. А то што ви
ћутите – нема краја: множе вам се пропланци,
јендеци, жеље, нико не пролази, нико и не зна
да то нисте ви, да нисте сами, доље је рјечица
која из боје свог извора вама у живот тече.

Док сте у шуми, вријеме ћете увијек бити ви,
часови дисања, цвјетни прах пчелама, мочица
у руци да дрхти, да сте тад све даље и даље.

Јер дана је све више и више. Једна кукавица је
ту, као посљедња жеља, да вам је ближе.

И њој да ћутите – све да је љето.

УТВАРЕ

Ми смо твоје утваре, рекле су утваре, показавши се онаквима какве јесу. Али ја већ има своје утваре, покушао сам да објасним. Друго је сада вријеме, други су обичаји, рекле су оне. Јуче је простор око тебе био црвен, данас су и друге боје дошле на ред. И стога немој да ти падне на памет да тражиш друге утваре. Да тражиш оне сабласти које не умију да ти откидају ноге, руке, да те ломе у кољенима као што ми чинимо. Стручне смо, умијемо да хранимо твоју похлепну старост. Умијемо да напијемо твоју смрт па да је ставимо да спава, да се тријезни. Све док се ти не окренеш на другу страну свијета и не угледаш своје море, своје ајкуле и њихове крвопилне пирате којих смо се и ми најивјеле. И напоразбијале им се њихових оловних зуба и крвавих ријечи. Од којих нас је дуго бољело и ово што имамо у глави. Само ми знамо како да те рашчетворимо тако храпавог. Како да те пробушимо као надуван свињски мјехур. И како да те смождимо у мрве које би требало да су твој длан, твоје укочено и смрзнуто говеђе стопало. Али ја већ имам своје утваре, рекох поново. Ништа ти немаш: док си наш – наша си брига! Једино ми имамо право да те солимо, уљимо, да те премажемо сенфом, сланином, па да те пржимо на тихој ватри; јер погледај се на шта ти личиш! Ми живимо од тебе и због тебе. Јер глад је ноћ нашег језика. Ми смо те на распродаји купиле и ми ћемо те као дивљу ружу, кад свенеш, из једне тешке у још тежу ријеч, која би могла да буде *смрти*, с високог зида бацити. Јер ти ни за да те се додирне ниси. Јер ми смо твоје утваре. Од данас си само наш тихи слијепац. Стога застани у ријечи *вода* и умиј се! Сутра си ионако већ поједен.

РЈЕЧИЦА. ДВА ГОЛУБА

Рјечица тече између неба и његових клиских грана. Из звијезда капа боја првих шафрана што су прољеће на пустим ливадама.

чим згусне ноћ, на јутарњу мјесечину кад замирише вјетар, она још брже тече. У жељи да сустигне брзину коју је и бржим ријекама тешко зауставити.

У даљини се чује како пуца камен. Однекуд два голуба на обали. Јелен прелази рјечицу у тачки у којој су голубови спојени у једно крило. Да им је топлије.

А ми смо дјеца, сами. И једна лисица је сама – она је звијер за два голуба, од којих је један тврда шака камена, па да покушамо да га бацимо. И они ће полетјети.

Биће то све од онога што смо могли да урадимо за њих. А рјечица тече ка извору из кога је пијемо.

Између неба и његових клиских грана нема више кућа. Само мирис шафрана на пустим ливадама. И само један голуб: сасвим мртав за наше очи.

МИЛОСТ

Отац говори о милости за дрво, за треперење лишћа јасеновог посебно. Јасен је језик свјетлости око себе. И дах је наде да смо на његовом живом врелу, одмах до црвених му очију.

И милост за стазу испод њега, и милост за све који ћутимо и пролазимо, а пси и даље, као у пословици арапској, лају.

Отац би да нацрта тај мјесечев јасен,
а није вичан.

Он не моли, он само говори о милости за њега.
И ложи ватру на челу брда, јер он је вјетар југа
за сваку шуму, за дрво које је и његов рукопис.
Отац је заборављена тачка у камену, на усијаном
врху. Далеко од коријена коме је он љубав.

И умјесто да он тишину, она њега под јасеном
голом руком, као смрт, час трепери, а час га
танком бојом милости слика. И то је тај
акварел бриге за здраво дрво цијеле зиме.

За танки лист јасена, као за плод јабуке
на свом крсту. Нијемом на земљи,
на којој је некоме тек слабашан,
танак знак и моје крви.

О КОЊИМА КОЈИ ЋЕ – ЛЕТЈЕЋЕ

Хране и поје коње због висина – летјеће. С вуцима,
орловима, свеједно. Уоколо ће сјактати љуте зиме,
сњегови Килиманџара, Хималаја. Уоколо ће јурити
коњици Александра Македонског. Стада оваца све
бјељих океана ускоро ће бити сјенке нових пустиња.

Дани ће бити покојни, стабла маслина само скелети
нечијег бившег здравља. И градови ће бити ништа
ако их упочеп спалимо. И њихови су коњи демони,
сложене ријечи страшних покрета – јер, ето, летјеће.

А ни два-три дана јахања одавде и сад теку ријеке
крви, диме се разорени зидови, спаљена трава, горе
руке, ноге, гори вријеме, свјетло: то мачје очи горе!

И они их поново хране и поје. Мјесец изнад липа је
путник. За који дан из даљина зачуће се њисак коња
за које они и не знају да то нису ти који ће – летјеће.

Него је то рз планина које нису успјели да пријеђу.

МИТ О ПЛЕТЕЊУ

Некад сам знао дуго да гледам прсте жене
која плете. Бројао сам откуцаје њеног срца
у нити што се извлачила из клупка у коме је,
а то сам слутио, био и почетак овог свијета.

На грани дрвета, под којим смо сједили,
живјела је црна птица као парче Сунца
препуно нашег страха како би нит могла
да се прекине и како би се још неко парче
Сунца такође могло изненада откинути.

А нит је и даље текла као ријечи које сам
ћутао за све птице које су биле прсти жене.

Затим би почео вјетар. Мрави би нестајали
испод мојих руку. Од села су мирисале
предвечерње липе, а дан се сводио на још
једно клупко уморног плетива њених прста.

ДОЗИВАЊА

Дозивамо се. А много нас је који не чујемо,
који се не чујемо. Док вичемо, шума нам поједе
све оно чиме смо хранили тај зов да буде јачи,
да нас одведе с једне на другу страну црне јеке.
Уколико су ти, које тако упорно зовемо, живи,
ако их и има на другој страни. Јуче их је било,
али се нису чули, нису се јављали, никога нису
звали. Све нам се чини да и нас на нашој страни
ни за њих нема. Тако да нам дозивање умије
да се заустави негдје између. Гдје заумна шума
из наше расте јеке у своју дубину. У црно,
из ког нам се вјечно јављају зле навијести:
куге, смакови свијета, облаци што се попут
змија свијају у то што гледамо а не видимо,
у бабароге које нам зло, без да их призивамо,
о глави раде. И све је то послије олује, па се
дозивамо: у шуми у коју смо се клели да нам је
то та слобода. А много нас је који се не чујемо

за такву смрт, коју само смрћу дозивамо.
За три врана гаврана да нам се из јеке у небо
вину. И то како лете: на липу да мирише.

НА КРАЈУ ДАНА

Умјесто неба у ријечи, мени је Суња ријека наша
мала најчешће у небу. И тада је она горе празник
свјетлости, игра бијелог камења у којој сам и сам

на њеном дну. И црвени трава што застиру море
звјезда у себи, одједном, она је. Кад пада снијег,
она је жедна. И тада би да гута све што није њено,

све што не може да јој припада. С кишом је масна,
мутна, од обале у обалу удара попут милион гуја
у њедрима. А очију мојих да нема, како би текла?

Кад је њено море књига коју би требало да учим
како да је и у небу читам. Једно голо дијете сједи
под врбом, на чебуљку обале и чека да му из воде

искочи његова златна рибица, да му испуни жељу.
Суња ријека наша мала није питање божје с њом
и у њој, него је то душа сна, па се она и тако види.

Кад и ја могу да будем то дијете што чека златну
своју рибицу. А прије снијега који само што није
почео. На крају дана који ће ионако однијети вода.

ДОТЛЕ ЈЕ ТВОЈЕ

Чекам да се ваздух осуши. Да све буде камен. Кад већ
Сунце мора да буде плоча. Придошлица сам, настојим
да дишем а да никога не пробудим. Трудим се да сам
умро. Иако ми незасито грло моје смрти каже: Ниси!
Језик је хрпава кора: суши се. Уста су пуна пијеска.
Гутају оно што је за њих. Остало ће кроз прозор па ко
шта ухвати. Твоје је дотле све док ти се не каже: Доста!
По зидовима наше куће одавно се хвата модра снијет.

И снијег је слобода од које нико не зазире. Али се топи. Затим се ваздух дијели на равне части: ово је твој суви живот, а ово овдје, у црном углу, одувијек је била твоја глува куга. Колико би шибица требало па да се то све, само од себе, без њих, запали? И ко ће га послије тебе, мене да гаси? Излазим на брдо и видим свог Бога: сједи на камену. Његове овце пасу више него што могу. Оно што не гори – истина је. Бог је жуто Сунце из кога капа. Још увијек сам љето. Никако да станем. Након пијеска долази вода. У води су краставе жабе. Оне су јачи пол својих сјенки. И не могу да ћуте о Сунцу које их реже као што их та оштра плоча... Крекећем за све, док има. Док ми онај који сједи горе, на камену, вјешто ришући штапом по пијеску, не каже: Дотле је твоје! А ја и даље чекам да се осушим. Да гулим кору од језика, као с липе. Јер за годину-двије ни оваквог сунца неће више бити!